

TREEF MAGAZINE

Nummer 27 Jaargang 3

mensen van om de hoek

THEO

Theo: 'Wij mensen zijn uniek. Wat ik niet kan, kan jij, we vullen elkaar aan.' Rob: 'Niemand maakt mij wijs dat de dingen toevallig zo lopen als ze lopen.' Cobie: 'Elke dag mediteer ik en sta ik stil bij wat ik wèl heb.'

TREF

MAGAZINE *over*
mensen van om de hoek

*Want iedereen
hoort erbij!*

TREF Redactie en Informatie:

Aureliavinder 58 | 8016HC Zwolle | tel. 038-4653244
info@TREFmagazine.nl | www.TREFmagazine.nl

Aan deze TREF werkten mee:

Mathilde van Hulzen, Kees Huis in 't Veld, Janneke Pelle,
Bert Schoonhoven, Jenny Kamps, Frans de Jong,
Ward de Weerd, Bert Vaatstra, Harry ten Klooster,
Roel van Olst, Hans Swinkels en anderen.
Met dank aan alle geïnterviewden.

Niemand wordt met een gebruiksaanwijzing van zichzelf, de wereld of het leven geboren en toch maakt iedereen er op zijn eigen wijze iets unieks van. Iedereen participeert op de een of andere manier in deze maatschappij. Tegelijkertijd wordt onze samenleving steeds harder en voller, mensen zijn gehaast en sneller in hun oordeel en veroordeling.

TREF biedt een plek aan de verwondering over de veerkracht van mensen. Ook zetten we ons met TREF in voor een ideëel doel: het bevorderen van maatschappelijke integratie. We doen dat door mensen uit de hele samenleving aan het woord te laten over hun leven. In TREF tref je maandelijks persoonlijke verhalen van mensen om de hoek. Zij vertellen wat hen beweegt en motiveert, wat hun dromen en passies zijn. Daarmee bieden we niet alleen inspiratie, maar willen we ook een gevoel van verbondenheid oproepen. Want mensen echt leren kennen, doet erkennen.

Adverteren, doneren, sponsoren

Voor bedrijven en instellingen vormt TREF een unieke manier om invulling te geven aan maatschappelijk verantwoord ondernemen. Met een advertentie, donatie of sponsorschap draagt u een steentje bij aan de samenleving. Toon uw betrokkenheid: bel of mail en ontdek de mogelijkheden:
info@TREFmagazine.nl, Mathilde van Hulzen 024-3002133 of Marijke Mosterman 038-4653244.

Abonneren

TREF is gratis. Kijk voor de TREFpunten op TREFmagazine.nl. Een abonnement is mogelijk, je betaalt alleen de verzend- en administratiekosten: € 35,00 per jaar. Maak het betreffende bedrag over op IBAN: NL40 INGB 0656 0034 13 t.n.v. Marijke Mosterman Journalistieke Producties onder vermelding van naam en adres, en je ontvangt TREF per omgaande.

Zeur & Zanik en hun OnVermogen op financieel gebied

Dus Vreemd Vermogen is het Eigen Vermogen van iemand anders.

En als men het Eigen Vermogen uitleent, wordt het het Vreemd Vermogen van de lener.

Moeilijk allemaal hoor!

Maar ja. Elk Vermogen is mij dan ook Vreemd. Eigenlijk.

zeurenzanik.nl

IN TREF 27:

COFIE

ROB

DANFELLE

THEO

WartdeW	8
Kunst: Truus van Buren	9
Door het oog van TREF	14
Bert's Beestenboel	19
De Terechte Kronkel	20
Jenny's bespiegelingen	21
(On)gehoord	25
Puntenslijper	26
Mathilde's Recept	27
Janneke's belevenissen	28

KNOKKEN en DOORZETTEN

Fotografie en sport. Dat zijn de passies van Cobie Uiterwijk. Voor de wijkkrant fotografeert ze mensen op straat en verder zorgt ze ervoor elke dag anderhalf uur in beweging te zijn. Fietsen, wandelen, wat maar fysiek toelaatbaar is. Want geregeld loopt ze tegen haar grenzen aan door moeheid, concentratieproblemen en slijtage. 'Ik wil altijd veel meer dan ik kan', legt ze uit. 'Dat is zo frustrerend. Maar wát ik kan doen, doe ik met heel veel plezier.'

In 1958 ben ik geboren, ik was de jongste van vijf kinderen. Mijn oudste zus is achttien jaar ouder, en tussen mij en haar zitten er drie jongens, met steeds een leeftijdsverschil van een jaar of vier, vijf. Toen ik een jaar of twee was, zijn we verhuisd van de bouwval waarin we woonden, naar een nieuwbouwhuis. Dat moest, want mijn zus had tbc en die mocht vanuit het sanatorium niet terug naar huis, voordat we een betere woning hadden. Mijn vriendinnen dachten altijd dat mijn zus mijn moeder was, en mijn moeder mijn oma. Het was niet makkelijk om de jongste te zijn. Ik mocht me nergens mee bemoeien en moest altijd knokken om gezien te worden. Mijn broers zetten me voor de lol 's nachts wel eens onder de koude douche. Mijn moeder zei altijd dat als de pil er destijds al was geweest, mijn jongste broer en ik niet geboren waren. Dat heb ik altijd heel erg gevonden. Ze waren ook helemaal niet echt toegelegd op het ouderschap, mijn vader en moeder. Ze konden ons niet echt aan. Mijn moeder begon te dementeren toen ik twaalf was, en mijn vader was alcoholist. Ik zag 'm eigenlijk altijd alleen maar dronken. Hij was kelner. Hij kwam altijd dronken thuis, eerst uit z'n werk, later toen hij was afgekeurd, uit de kroeg. Dan ging hij op de bank liggen en moesten we allemaal op onze tenen lopen, anders brak de hel los. Toen ik zestien was, ben ik de deur uit gevlucht. Inmiddels zijn mijn ouders allang overleden.'

Te jong begonnen

'Nee, mijn jeugd was niet zo leuk, ik ging met mijn burn out in therapie en daar vertelden ze me dat ik voornamelijk mijn jeugdtrauma's niet goed verwerkt had. Ik had ook een enorm verantwoordelijkheidsgevoel, dat hebben veel kinderen van alcoholisten, ontdekte ik later. Je kunt wel stellen dat ik eigenlijk gewoon helemaal geen jeugd heb gehad, niet kind kon zijn. Ik had huishoudschool gedaan en iedereen adviseerde mij om door te gaan leren. Maar ik mocht niet van mijn vader. Ondanks protesten van mijn leraren en mijn oudste broer zag hij liever dat ik aan het werk ging zodat hij kostgeld kon vangen, dat hij dan weer aan drank kon besteden, tenminste zo zag ik dat. Dus toen ik vijftien was, zette ik mijn vakantiebaantje bij C&A om in een vaste baan. Verder moest ik nog de verplichte dag per week naar de vormingsschool, waar ik leerde fotograferen en ontwikkelen. Maar zodra ik een flatje voor mezelf had gevonden, ben ik het huis uitgegaan. Ik had wel het gevoel dat ik mijn moeder in de steek liet, die al helemaal warrig was destijds. Maar anders was ik er zelf aan kapot gegaan. Dus ik betrok die flat en ik moet zeggen dat ik het doodeng vond in het begin, zo in mijn eentje. Daarom trok mijn ex destijds al snel bij mij in. Na zeven jaar samenwonen zijn we getrouwd.

We kregen twee kinderen en op een gegeven moment zijn we ook weer gescheiden. We waren helemaal uit elkaar gegroeid. En we waren ook veel te jong begonnen eigenlijk. Het loopt zoals het loopt.'

Pleegzusters Bloedwijn

'Heel veel dingen vind ik leuk om te doen, maar ik moet mezelf afremmen anders ga ik veel te ver door. Dat grenzeloze is ooit na een niet erkende postnatale depressie uitgemond in een enorme burn-out. In 1983 werd mijn zoon geboren, het was een enorm zware bevalling met heel veel bloedverlies. Ik woog nog maar 44 kilo, ik was een wrak. Om wat sterker te worden besloot ik aan krachttraining te gaan doen. Dat hielp wel, ik werd weer sterker. En ik vond het ook hartstikke leuk om te doen. Toen de sportschoolhoudster wilde stoppen, vroeg ze of ik de sportschool niet wilde overnemen. En dat heb ik gedaan. En ik ging maar door, ik ging maar door. De sportschool, de kinderen, mijn man werkte in Amsterdam, op zondag ging ikzelf naar Papendal om de benodigde opleidingen te volgen op het gebied van fitness en krachttraining. Op een gegeven moment had ik vijf oppassen per week. Het werd gewoon allemaal veel te veel. Na een jaar kreeg ik paniekaanvallen en stortte ik helemaal in. In 1991 ben ik in therapie gegaan. En toen ontdekte ik dat van die postnatale depressie en ook de jeugdtrauma's kwamen naar boven. Maar weet je, toch heb ik nooit spijt gehad van die sportschool. Het was een heel klein schooltje, met wat ouder publiek, maar het was geweldig. Ik deed het met een vriendin en we waren net Pleegzusters Bloedwijn. We hoorden alles, wisten alles, stonden iedereen bij. Het is zo jammer dat ik zo moe was, anders deed ik het nu nog. Maar ja, dat energieniveau van mij is altijd al zo laag geweest. Een vriendin zegt dat ik dat vroeger als kind ook altijd al had. Dat ik als eerste moe was en moest stoppen met de dingen die we deden. Ik kan zo enthousiast voor dingen worden, maar tegelijkertijd killt dat me. Ik ga geregeld over mijn grenzen.'

Ravijn

'De beslissing om te scheiden is een van de moeilijkste beslissingen die ik ooit genomen heb. Daar heb ik dan ook wel zes jaar over gedaan. We waren uit elkaar gegroeid, het was op. Dus heb ik de knoop doorgehakt: in 1998 zijn we gescheiden. De kinderen waren 15 en 10 jaar, ze vonden het heel moeilijk. En hoewel mijn ex er niets van begreep, zijn we toch wel in goede verstandhouding uit elkaar gegaan. In eerste instantie had ik het gevoel dat ik in een ravijn naar beneden sprong. Maar ik heb er nooit spijt van gehad. Eindelijk kwam ik aan

mezelf toe, had ik tijd om te ontdekken wat ik zelf wilde, wat ik nu zelf leuk vond. Sindsdien heb ik nog wel een relatie gehad, die tweeënhalf jaar heeft geduurd, maar sinds vier jaar ben ik weer alleen. Dat gaat prima, ik ben heel zelfstandig en goed in het alleen zijn. Toch vind ik het ook leuk om een vriend te hebben, dus dat zal ik nooit uitsluiten.'

Fotografieren

'Sinds de burn-out is het vallen en opstaan met werken en beperkingen. Vorig jaar ben ik gekeurd en de arts zei dat ik wel 25 uur per week kan werken. Ik zou niet weten waar ik de energie vandaan moet halen, laat staan een baan. Ik ben 55 jaar en heb allerlei beperkingen. Maar ik participeer als geen ander in deze maatschappij. Acht uur per week breng ik de post rond in deze wijk, dat vind ik heel leuk. Verder doe ik vrijwilligerswerk bij de wijkkrant de Diezerpoorter. Elke dag zet ik iemand uit de wijk op de foto en stel ik hem of haar een vraag en dat plaats ik dan op facebookpagina van de Diezerpoorter. Dat vind ik ook geweldig om te doen en daar word ik echt heel blij van. Ik heb een tijdje vrijwilligerswerk gedaan bij een bejaardenhuis. En het Historisch Centrum Overijssel heeft me gevraagd of ik de foto's die ik heb gemaakt als

huisfotograaf van Jongeren centrum Hedon wil digitaliseren. Het internationaal bekende Popcentrum Hedon was vroeger een Jongeren centrum waar van alles gebeurde. Ik heb daar dertien jaar lang foto's gemaakt van bandjes die er optraden en gebeurtenissen die er plaatsvonden, en ze zelf ontwikkeld in mijn donkere kamer, totdat mijn dochter geboren werd in 1988. Toen hadden we de ruimte nodig voor een kinderkamer. Maar ik heb al die foto's nog, en die moeten dus gedigitaliseerd. Ik was er al aan begonnen als mijn polsen niet ontstoken waren. We weten nog niet of het reuma is of iets anders, maar ik loop momenteel wel bij de reumatoloog. Een tijdje terug kreeg ik ook weer last van mijn rug. Een aantal jaar geleden heb ik ook een hernia gehad, dat is geen pretje. Ik kon echt geen kant meer op, ik kon niet eens zonder hulp naar de wc, terwijl ik juist zo graag onafhankelijk ben. Door een zenuwblokkade ben ik er toen afgekomen, maar het begint weer opnieuw. Het zit in de familie, die slijtageklachten.'

Met de dag

'Het is niet makkelijk om rond te komen van een bijstandsuitkering. Door mijn werk bij de wijkkrant heb ik gelukkig nog wat meevallertjes af en toe. Een uitje vanuit de gemeente.

COBIE

Een voordeelbon voor de kapper. Een VIP-plek bij een festival. Maar het is een kwestie van overleven. Ik had nog wat reservepotjes, maar die zijn allemaal leeg. Met een vriendin doe ik mee aan een project waarbij je je eigen tafel kunt huren in een tweedehandswinkel. Daar kun je je spulletjes verkopen. Je mag ook kunst verkopen, dus ik overweeg er foto's op te hangen. Dat kan voor een euro per week, als je er al een tafel huurt. Ik heb alles moeten opzeggen, ik heb alleen nog een sportschoolabonnement, een NS-abonnement en een bibliotheekabonnement. Je leeft met de dag, je kunt ook niet verder kijken. Ondanks dat ik steeds meer tegen mijn fysieke beperkingen aanloop, geniet ik wel met volle teugen van wat ik nog kan doen: fotograferen, elke dag anderhalf uur een eind wandelen of fietsen, tuinieren, de post rondbrengen.'

*Drgan Ivanowitsch, waar wordt u gelukkig van?
'Gezondheid, want als je gezond bent heb je alles!'*

'Het is lastig om steeds minder te kunnen. Bij het idee dat ik mezelf niet meer kan redden, kan ik helemaal in paniek raken. Dat schijnen kinderen van alcoholisten ook vaak te hebben: moeite om de controle los te laten. Maar ik blijf knokken, ik zet door. Elke dag mediteer ik en sta ik stil bij wat ik wel heb, dat heb ik geleerd bij een cursus Mindfulness. Die kan ik iedereen aanraden. Ik heb ook zes jaar lang Tai Chi gedaan, dat helpt goed als je zo druk in je hoofd bent als ik. Ik moet in beweging blijven, anders gaat het helemaal mis. Als ik al die beperkingen niet had, was ik volop aan het werk. Ik vind zoveel dingen leuk en ik ben zo enthousiast. Maar je moet roeien met de riemen die je hebt. Mijn kinderen wonen in de buurt, dat is heel fijn. En -ik moest ontzettend aan het idee wennen- ik word binnenkort oma! Zo raar, als je het idee hebt dat je zelf constant nog op zoek naar van alles bent! Maar ik hoor alleen maar positieve verhalen, dus ik ben benieuwd!'

*Kijk voor Cobie's foto's ook eens op:
<https://www.facebook.com/Diezerpoorter>*

Tjoo Woo Is altijd bezig in zijn tuin.

*Sylvia Overbeek, wat vind jij moeilijk in het leven?
'Helemaal niks, ik ben een gelukkig mens.'*

Diana Schuit, tegen wie kijk jij op? 'Tegen mijn moeder... nu ik zelf moeder ben van twee tieners denk ik wel eens hoe heeft zij dat allemaal gedaan.'

Gieneke Breedveld, wat was het mooiste moment in je leven? 'Toen ik terug kwam van de vertoekundige (elf jaar geleden) met de echo in mijn hand en toen voelde het net alsof ik de lotto had gewonnen.'

Niels van Amstel, ga jij wat leukers doen? 'Nou... ik ga zo lekker een tasje halen.'

Heidi Speek, wat vond jij het moeilijkst in je leven? 'Revalideren na mijn herseninfarct zeven jaar geleden.'

Joop Vos & Theodorus Zieleman, mag ik vragen wat jullie aan het doen zijn? 'We zijn aan het proberen om de benzinemotor van de waterpomp weer aan de praat te krijgen.'

Muzaffer Ozdenir is begonnen met een moestuin omdat hij zo was aangekomen en is nu al jaren met plezier bezig.

Rudmer Nap, waar word jij blij van? 'Van fijne mensen om me heen.'

Hendrik Hinderiks & Mariël, wanneer heb je voor het laatst gehuild? 'Twee jaar geleden toen mijn moeder overleed.'

VIVE le Mont-Saint-Michel et son P I P I

Van mijn zus en haar man ontving ik laatst een kaart uit Frankrijk van *Le Mont-Saint-Michel*. Ah oui, la poste! Het was er warm en ze hadden het fijn. Of andersom. Hoe dan ook: een vakantie zoals ze voor ogen hadden en het goede fatsoen om de thuisblijvers erover te informeren. Op de voorkant van de kaart graasden twee schapen zich een weg door een verwilderd landschap. Ver in de horizon droeg schiereiland Mont-Saint-Michel haar drieënveertig inwoners en de monumentale abdij op haar schouderaars. Het voorste schaap had een hoedje op. En een snor. Een hoedje en een snor? C'est bizarre! Het verbleekte echter bij de enorme knoepert van een plasser die iemand op de achterkant had getekend. De betreffende vandaal signeerde zijn werk als 'de dikke drol' en verweet mij ervan naar poep te ruiken. Pot verwijt de ketel, als u het mij vraagt! Het was overduidelijk dat het kaartje eerst een ander adres had aangedaan voor het op mijn deurmat lag. De oorspronkelijke ontvanger had last van creatieve diarree, was er met een blauwe Bic-pen op los gegaan en had daarna de kaart weer in de oranje brievenbus gesmeten. Een medewerker van PostNL besloot toen het juiste adres erbij te zoeken en stuurde het alsnog naar mij door, voorzien van een begeleidende 'sorry voor de schade'. PostNL valt hier geen euvel te duiden, wat ook bleek uit het met hen gevoerde telefoontje.

'Goeddag, ik heb een vraag.'

'Dat kan, meneer de Weerd.'

'Ik heb zojuist een kaart ontvangen uit Frankrijk. Van mijn zus en haar man. Die waren daar op vakantie.'

'Dat is fijn. Hebben ze het leuk gehad?'

'Doet er niet toe. Er staan een aantal schapen op de kaart, en een piemel.'

'Een piemel, zegt u?'

'Zeer zeker.'

'Behoort die piemel tot een van de schapen?'

'Nee, de piemel staat los van de schapen. Het zijn zeg maar twee schapen, waarvan een met hoed en snor, wat ook niet klopt, en dan op de achterzijde een piemel.'

'Hoe groot is hij?'

'Pardon?'

'De kaart. Kwam hij via reguliere post of moest er voor worden aangebeld?'

'Gewoon. Het is een simpele, nostalgische ansichtkaart. Met een kasteel en een schilderachtig uitzicht. Kunt u hier iets mee?'

'Rechtsonder op de kaart staat vaak het adres waar wij het hebben bezorgd, meneer.'

'Verrek. Bingo. Ik weet genoeg, dank u!'

Ik bezit het adres van de vermoedelijke dader. Wat zal ik doen? Hoe zoet is mijn wraak? Zal ik hem trakteren op rotte eieren en slierten wc-papier? Bel ik om het onacceptabele gedrag van waarschijnlijk hun kinderen aan de kaak te stellen en daarbij indirect mijn vraagtekens te zetten bij de lakende opvoeding? Ik heb een brief geschreven. Een boze brief. Met als bijlage een taalopdracht uit groep vier van de basisschool. Misschien stuur ik 'm wel, misschien ook niet. Vind het achteraf wel grappig. Een schaap met een snor. Haha!

Ward de Weerd komt voor in een drukbevolkt woongebied. Het is een nachtmens maar toont zich overdag redelijk begaan met zijn omgeving. Hij observeert het gedrag van zijn soortgenoten en denkt er vaak het zijne van. Je kunt hem regelmatig horen brullen op twitter.com/wartdew

AU en WAUW

Luister mijn schreeuw

vang mijn geluid

zie mij

Ik.

Truus van Buren
kunstenares

RODE DRAAD:

MUZIEK

Management, media, horeca, logistiek, planning, muziek, radiopresentatie: Rob Dokter beoefende in zijn leven de meest uiteenlopende takken van sport. Op een gegeven moment bezat hij zelfs een restaurant en zalencentrum, waar hij gasten en artiesten uit de wijde en soms ook internationale omgeving ontving. Nu is hij eindredacteur radio en tv en radioprogrammamaker bij de Zwolse lokale omroep RTV Zoo. Hij droomt van een eigen klein kunstcafeetje waar grote artiesten optreden. 'Dat bijvoorbeeld de Eagles na een groot concert elders in Nederland zeggen: "We gaan nog even bij die gekke Dokter een akoestisch miniconcertje geven om bij te komen"'.
Marijke Mosterman

Foto: Harry ten Klooster

Rob's leven verloopt niet in een rechte lijn, maar gaat als het ware zigzag. Hij is iemand van twaalf ambachten, maar de dertien ongelukken bleven uit. En het begon allemaal vrij rustig... 'Roeien, hutten bouwen, voetballen op het plein; ik heb een ondernemende en fijne jeugd gehad', vertelt Rob (48). 'We speelden altijd buiten. We woonden in een wijk in aanbouw, waardoor er veel avonturen te beleven vielen. We werden gevangen genomen door andere huttenbouwers en we maakten een keer een ondergrondse hut bij een bouwplaats. Levensgevaarlijk. Toen we de bulldozer steeds dichterbij hoorden komen, besloten we toch maar bovengronds te kruipen. De bulldozerchauffeur schrok zich te pletter, wat was die man kwaad!' Rob doorliep spelenderwijs de lagere school, slaagde voor de havo en ging naar de School voor Journalistiek in Kampen omdat hij niks anders kon bedenken. 'Het was gezellig, ik deed en regelde van alles, we bouwden feesten, ruimden de troep op, sliepen een paar uur op de grond en gingen dan naar school. Dat waren dan niet de fitste lessen die je volgde. Ik denk ook dat ik daarom de propedeuse niet haalde. Teveel

aandacht voor de nevenzaken als het ware.' Hij koos ervoor alsnog zijn vwo-diploma te halen en binnen een jaar deed hij staatsexamen. 'Daarna heb ik heao geprobeerd, maar ook daar ging het mis op de bijvakken die me helemaal niet interesseerden. Je moest kunnen opdreunen wat een ander ooit als waarheid bepaalde. Tja. Daar zag ik het nut niet van in.' Rob besloot aan het werk te gaan en hij kwam bij Plukon terecht, in de pluimvee-industrie.

Uiteenlopende banen

'In de avonduren volgde ik opleidingen op het gebied van logistiek, management en hogere bedrijfskunde. Vanuit werk leren gaf me het meeste leerplezier. Dan doe je het ergens voor. Ik heb er heel veel geleerd.' Rob klom op en al op jonge leeftijd had hij met een miljoenenbudget de gehele verantwoordelijkheid over het internationale kratten- en palletsgebeuren van het bedrijf. 'Op een gegeven moment, ik werkte er een jaar of acht, kreeg ik onenigheid met de directeur. Autoriteitsgevoeligheid loopt wel als een rode draad door mijn "dasein" en als ik vind dat ik onheus bejegend word, dan ben ik weg. En dat gebeurde toen. Tegenwoordig zou ik het misschien anders aangepakt hebben, maar ja, ik was jong en misschien wel wat recalcitrant.' Hij ging Kirby schoonmaaksystemen verkopen. 'Toen werd ik gebeld door het uitzendbureau met de vraag of ik niet bij een tapijtfabriek de productieplanning wilde doen. Het klikte vanaf het eerste moment. En er viel nogal wat te plannen, met twee ploegen, acht machines, honderd kwaliteiten in gemiddeld tien kleuren, waarvan vijf of zes kleuren in verschillende breedtes. En dan was je nog niet klaar, want dan moest bepaald worden of er jute of foam onder de tapijten kwam, de backing wordt dat genoemd. Het was heel leuk, het was een klein bedrijf, waardoor ik veel contacten had met alle gelederen tot en met de klanten in heel Nederland toe. Ook daar leerde ik veel. Ik heb in de loop der jaren een soort helicopterview ontwikkeld, waardoor ik snel overzicht heb en de hoofd- van de bijzaken weet te scheiden. Ik zie snel de rode draad. Het was een fijne baan, waar ik vaak door de mooie Mastenbroekerpolder, de oudste polder van Nederland, heen fietste.'

Eigen bedrijf

Maar Rob besloot toch zijn blik te verbreden. 'Je denkt altijd dat je je kunt verbeteren. Achteraf bekeken had ik gewoon bij de tapijtfabriek moeten blijven, maar ik besloot hoofd logistiek te worden bij een groot bouwmaterialenconcern. Ze wilden een frisse wind door het bedrijf, met een menselijke aanpak, en ik dacht dat ik daar wel geschikt voor was. Het was een baan van negenhonderd gulden per week en dat vond ik destijds heel veel. Maar het bleek niet echt mijn ding. Ik had het gevoel dat ik een kunstje zat op te voeren, een rol speelde. Ik kon het wel aan, maar het ging niet vanzelfsprekend omdat het niet bij me paste.' Ondertussen was Rob altijd bezig met muziek: hij speelde gitaar en zong in de band Bootleg. 'Southern rock, country, blues, dat was onze muziek. We traden destijds nog wel eens op en zo kwam ik in aanraking met troubadour Gerard Buisman in Steenwijk met wie we Nederlandstalige dingen deden. Via hem kwam ik in Steakhouse De Witte Paarden in Steenwijk terecht. Toen ik hoorde dat het centrum verkocht werd, besloot ik erin te stappen. Alhoewel we keihard werkten, is het na drie jaar helaas op een debacle uitgelopen. Ook mijn huwelijk hield geen stand. Mijn vrouw besloot met onze drie zoons van destijds zeven, negen en elf jaar te vertrekken. Het kwam voor mij als donderslag bij heldere hemel, ik had het er moeilijk mee. Maar op een gegeven moment heb ik het achter me gelaten en ben ik verder gegaan. Alhoewel ik er nog altijd last van zal houden dat ik het grootste deel van de jeugd van mijn kinderen gemist heb. Die kleine dagelijkse dingetjes maak je niet mee.'

Het is een grote, diepe, zwarte kuil die ik meeneem mijn kist in. Die kuil krijg ik nooit meer gevuld. Ik denk dat veel gescheiden vaders dit wel zullen herkennen. Maar goed. Ik heb het nog een tijdje volgehouden met het bedrijf, maar uiteindelijk was het niet meer te doen. Ik was aan het werk of ik sliep. We hadden bijvoorbeeld na de carnaval om vier uur 's nachts de zaal schoon en dan moesten we om zeven uur weer op om voorbereidingen voor een familiefeest te treffen. Dat was niet vol te houden.'

Terug naar Zwolle

Na het faillissement ging Rob bij TNT aan de slag. 'Gewoon pakketjes opgooien in de sortering, ik was niet het type

dat het snel opgaf. Maar dat werk lag me niet echt. Toen ik vertrok voorspelde ik aan de teamleiders dat ik ooit wel terug zou komen, maar dan in hun functie.' Hij ging aan de slag als groepsleider in een farmaceutische groothandel. 'Daarna werd me een vaste baan aangeboden bij TNT, als teamleider: mijn voorspelling kwam uit. Inmiddels was mijn middelste zoon op verzoek van mijn ex bij me komen wonen. Hij heeft PDD-NOS, een stoornis in het autistische spectrum. Het leek me het beste om dichtbij zijn school te wonen, dus toen ben ik vanuit Steenwijk weer naar Zwolle verhuisd. Het was af en toe moeilijk, maar het ging goed. Hij heeft vier jaar bij me gewoond. Hij is nu 21 en zie ik hem nog zelden op de een of andere manier. Ik denk dat hij zoekende is en ik laat hem heel bewust gaan. Hij woont begeleid inmiddels.'

Dood paard

Van TNT vertrok Rob richting Apeldoorn, waar hij productie-planner bij een cilinderbouwer werd, een bedrijf met meer dan honderd medewerkers. 'Stapsgewijs heb ik daar een nieuw planningsysteem geïmplementeerd. Dat was een zenuwslopend veranderingsproces. Ik moest heel veel zelf uitvinden en uiteindelijk begon het te lopen. Maar op een gegeven moment haalde dat jarenlang maar doorbuffelen me in. Ik herinner me dat ik rond de kerst in 2010 een keer naar de bedrijfsarts ging om te overleggen wat ik met mijn moeheid moest doen. Ze schrok ervan hoe ik erbij zat en adviseerde me om direct te stoppen. Maar ik ben nog een half jaar doorgedaan. Op een gegeven moment had ik echt het gevoel dat ik als enige zat te trekken aan een dood paard, en toen er op een gegeven moment weer een afspraak niet nagekomen werd, ben ik naar huis gegaan. Ik was op. Het was geklapt. Ik had een gigantische burn-out. De bedrijfsarts was dus helemaal niet verbaasd. Na een ziekteperiode ben ik ontslagen.'

Hogere kracht

Met behulp van vrijwilligerswerk vond Rob zichzelf opnieuw uit. 'Eerst ben ik een tijdlang parttime kok geweest bij een sociaal-culturele vereniging en daarna kwam ik bij de lokale omroep RTV Zoo terecht. Ik heb het wekelijks muziekprogramma "Dokter!" op de radio, ik ben eindredacteur radio en tv en ik ben stagebegeleider. Ongelofelijk leuk om te doen, het geeft heel veel voldoening. Ik hoop dat ik hier uiteindelijk een vaste baan kan krijgen. Weet je, ik heb nooit een echte loopbaan gehad, ik heb van alles gedaan, van hoog tot laag en ik ben van alle markten thuis.' Rob heeft zijn hele leven lang doorgezet en alles aangepakt. 'Ik heb nooit echt lang geen werk en geen vooruitzichten gehad. Ik ben er dan ook van overtuigd dat er een hogere kracht is die alles stuurt. Ik ben me daar de laatste jaren heel erg in gaan verdiepen en lees er veel over.' Volgens Rob moet er wel degelijk iets zijn. 'Niemand maakt mij wijs dat de dingen toevallig zo lopen als ze lopen. Simpel voorbeeld: mijn vriendin waar ik nu acht jaar een latrelatie mee heb, was heel erg ziek. Ze had een vorm van kanker in haar rug, ze moest een zeer zware operatie en een chemokuur ondergaan. Dat gebeurde allemaal in Groningen. Op dat moment studeerde mijn zoon daar en had er een kamer. In plaats van een duur hotel te boeken, kon ik bij hem blijven. Dat kan geen toeval zijn. Ook niet dat ik in die tijd door mijn burn-out thuis zat, waardoor ik haar dagelijks kon begeleiden. Ik geloof echt in die hogere kracht die alles bepaalt. Gelukkig is het allemaal goed gegaan met mijn vriendin, het gaat steeds beter.'

Vinyl

Wat voor baan Rob ook had, altijd bleef hij bezig met zijn muziek. 'Onze band Bootleg bestaat dit jaar 25 jaar. We treden bijna niet meer op, dat was lastig vanwege de ziekte van mijn vriendin, en een van de andere bandleden zat in een soortgelijke situatie. Maar we hebben altijd wel geprobeerd om eenmaal per twee weken te blijven oefenen.' Rob schrijft zelf muziek. 'Een van mijn eigen nummers "Expatriates" van mijn eerste cd is in Amerika tweemaal gecoverd. Door Panama Red op zijn cd "Choice Buds" en door Ronny Elliot op zijn cd "Hep".' Ook speelt Bootleg op een eigen manier covers. 'We passen alles aan onze eigen stijl aan. Het liefst speel ik akoestisch, dan krijg je een fundamenteel ander geluid dan met elektrische gitaar, warmer, bezielder. Ik heb veel grote voorbeelden: Johnny Cash staat bovenaan, dan heb je de Texaanse muziek met Jerry Jeff Walker, Rusty Wier, Willy Nelson, Waylon Jennings en bands als Creedence Clearwater Revival, het latere solowerk van John Fogerty, Engelse bands als Matchbox en Stray Cats, het is heel breed. En daarbij ben ik altijd heel ge-

interesseerd geweest in de roots van de muziek: wie heeft wat gemaakt. Op die manier heb ik duizenden lp's verzameld in de loop der jaren. Je ontdekt dat Jerry Jeff Walker de schrijver is van Mr. Bojangles, je schaft de betreffende lp aan en daarop ontdek je het nummer 'Don't it make you wanna dance' van Rusty Wier, en daarvan kom je dan later platen tegen die ook geweldig zijn. Een ander voorbeeld is de lp Highwayman uit 1984 van het miljoenencollectief Johnny Cash, Kris Kristofferson, Waylon Jennings en Willie Nelson, die heb ik nog gezien in Rotterdam met mijn vader, supergoed was dat. Daar stond 'Against the wind' op van Bob Seger, waar ik helemaal gek van was, dus daar heb ik toen alles van verzameld.' Rob heeft weinig met cd's. 'Geef mij maar vinyl. Ik vind persoonlijk dat een cd nooit zo kan klinken als een lp. Als ik een lp luister, hoor ik muziek. Als ik een cd hoor, het klinkt misschien raar, hoor ik de verschillende spoortjes naast elkaar, ik hoor geen geheel. De piano naast de bas, de bas apart van de drums, de akoestische gitaar apart van de rest. Dat heb ik met vinyl niet. Zoals de bastoon uit de groef van vinyl komt, krijg je met geen enkele cd voor elkaar.'

Onderweg

De muziek loopt als een rode draad door Rob's leven. 'In Steenwijk had ik een podium voor mijn muziek, daar traden heel wat mensen op. Op een gegeven moment zag ik dat Billy Joe Shaver, een van mijn helden, naar Europa zou komen. Die man is gecoverd door mensen als Johnny Cash, Elvis, Bob Dylan, noem maar op. Ik belde met het management en we kwamen overeen dat hij naar Steenwijk zou komen. Ik heb het schemaatje van zijn Europese tour nog op de wc hangen: Witte Paarden, Malmö, Oslo, Londen... geweldig! Het was een succes. Ik haalde ze van Schiphol, had de hotels geregeld en was de drie dagen dat ze in Nederland waren zo'n beetje hun roadmanager. In Amsterdam zelfs nog met meneer Shaver op een terrasje gezeten, wat een verhalen had die man! Met een van zijn twee gitaristen, Danny Finley -artiestennaam Panama Red- bleef ik contact houden. In overleg met de Franse band Mary-Lou hebben Danny en ik zes zomers achter elkaar een tour door Frankrijk gedaan in augustus. We speelden op stadsfeesten en campings en wat we maar tegenkwamen. We begonnen in de ongelofelijke hete zomer van 2003, waar we in de Alpen optraden bij temperaturen van 42 graden! Het was fantastisch. Onderweg zijn met een gitaar achterin, wat wil een mens nog meer. Maar ja, je leven neemt wendingen die je niet voorziet. Ik denk dat ik zo'n leven nu niet meer zou willen. Een van mijn dromen is om ooit nog eens een soort Witte Paarden te hebben, maar dan op een andere manier dan destijds. Ik heb het toen te snel te groot aan willen pakken en fouten gemaakt waarvan ik geleerd heb. Het lijkt me prachtig om een klein kunstcaféetje te hebben met een combinatie van eenvoudig lekker eten en akoestische muziek. Waarbij je op kleine schaal relatief grote namen hebt. En dat zichzelf op een gegeven moment gaat verkopen. Dan droom ik dat bijvoorbeeld de Eagles na een groot concert nog even in een akoestische setting komen spelen bij die gekke Dokter in Zwolle. Dat zou ik absoluut geweldig vinden.'

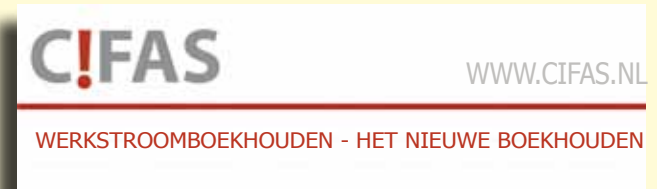
'Dat is mijn droom. Maar ondertussen verwacht ik bij de omroep ook veel qua werk. Als ik hier niet betaald kan gaan werken moet ik wat anders gaan doen, want eind van het jaar stopt mijn ww en de rekeningen moeten wel betaald worden. Maar verder leef ik bij de dag. Ik heb geleerd van alles wat ik heb meegemaakt en sta een stuk rustiger in het leven. Ik heb een lieve vriendin, ik lees graag een boek en ik maak me niet meer zo druk. En verder zie ik wel hoe het loopt.'

**Meer weten over Rob en zijn muziek?
Kijk eens op robdokter.com.**

TREF Magazine wordt gesponsord door:

Ook MAATSCHAPPELIJK VERANTWOORD adverteren, sponsoren of doneren?

TREF
MAGAZINE *over*
mensen van om de hoek

Want iedereen hoort erbij!

Je ziet het vaak niet, maar de meeste mensen zijn op hun eigen bescheiden manier bezig met de 4 P's: Participatiemaatschappij, People, Planet, Profit. TREF vormt voor hen een vooruitstrevend, 'hokjesloos' en daarom uniek podium. Daarom is TREF voor bedrijven en instellingen bij uitstek geschikt om op een unieke manier invulling te geven aan Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen.

Met een advertentie, donatie of sponsorschap in de glossy papieren versie van TREF Magazine en/of op de website draag je een steentje bij aan een betrokken, bewuste, duurzame samenleving. Al vanaf 150 euro per jaar inclusief abonnement zijn er mogelijkheden. Neem contact met ons op, ook voor uw eigen bedrijfsglossy!

Mathilde van Hulzen (024-300 2133)
Marijke Mosterman (038-465 3244)
info@TREFmagazine.nl

OP ZIJDE

Anna, Paulus en Simone Carlier

Workshops

Galerie Amsterdam Outsider Art

15 juli - 14 augustus 2014

Tijdens de expositie 'Lichtzuilen' geven de kunstenaars workshops op zijde voor zowel volwassenen als kinderen. Hierin worden de gebruikte technieken zoals batikken, sjabloneren en vilten gecombineerd toegepast.

Waar?

Amsterdam Outsider Art gallery, Nieuwe Keizersgracht 1A, naast De Hermitage

Wanneer?

De workshops zijn op dinsdag, woensdag en donderdag (van 11.00 tot 12.30 uur en van 14.00 tot 16.00 uur).

Zij kunnen als dagworkshop gevolgd worden en als combinatie van de drie dagen. Op de woensdagmiddagen zijn er workshops voor kinderen van 14.00 tot 16.00 uur

De workshops bieden een ontspannen en creatieve manier van werken waarbij je je eigen vormtaal ontdekt en je laat verrassen door wat er als vanzelf uit je handen ontstaat. Spelenderwijs leer je de technieken kennen en combineren.

Programma Workshops Volwassenen:

- 15 - 17 juli 2014 Open atelier met Anna, Paulus en Simone.
- 22 - 24 juli 2014 'Op Zijde': spelen met technieken als batikken, zeef- en sjabloondruk, transparant vilten en schilderen op zijde. Met Anna, Paulus, Simone en Gusta. Voor mensen met enige ervaring met deze technieken.
- 29 - 31 juli 2014 'Silk on route' met Simone. Afrikaans batik op zijde.
- 5 - 7 aug. 2014 'Zijde in beweging' met Simone en Anna. Schilderen en batik op zijde.
- 12 -14 aug. 2014 'Silk fabric and patterns' met Simone. Sjabloondruk gecombineerd met batikken.

Prijs per dagworkshop: € 50, inclusief materiaal.
Voor de combinatie van drie dagen is de prijs € 100.

Programma Workshops Kinderen:

(onder de 6 jaar welkom met begeleiding)

- Wo 16 juli 'Silk paint for kids': open atelier. Lekker alles uitproberen.
- Wo 23 juli 'Transparant vilten': natuurlijke materialen als bladeren, draadjes en veertjes verwerk je tot een mooi transparant doek. Altijd een verrassing.
- Wo 30 juli: 'Pindakaasbatik': zelfs met pindakaas kun je batikken.
- Wo 6 augustus: 'Paintbatik': schilderen en batikken op zijde.
- Wo 13 augustus: 'Sjabloonbatik': spelen met zelfgemaakte stempels en batikken.

Prijs per middagworkshop: € 25, inclusief materiaal.

Info: Simone Carlier 020-6235954 | 06-1783955 | simonecarlier@zonnet.nl | www.ateliercarlier.nl

(ON) GEHOORD

*Na twintig jaar volkomen in Nederland geïntegreerde Bosnische dame:
'Dan vertel ik 's een keer wat en dan wordt alles weer uit z'n vergrootglas getrokken...'*

'Die campers horen hier in de polder niet thuis, de assen zakten diep in de klei', aldus boer Frikkee in de Telegraaf over de supersonische campers met schotelantenne en internet die men bij hem wilde stallen. En de boer...hij ploegt niet voort. Hij kan de moderne ontwikkelingen niet meer bijhouden en hangt zijn hooivork aan de wilgen.

'Ik ben dol op verzamelen', aldus eigenaar Jan Otten van de peepshow op de Wallen, die in het Parool vertelt dat hij altijd extra veel keukenrollen inslaat voor de zaak als de supermarkt om de hoek een actie met voetbalplaatjes heeft.

'Reken niet op mensen, reken op een rekenmachine. #tip' twittert Dagobert Duck @DagobertDuckNL

'Na een incident in de groeve besloten de Duitsers gevangenen op te hangen. Iedereen moest plaatsnemen in een rij naar de galg. Toen het mijn vaders beurt was, vonden ze het wel mooi geweest. Zijn nekspieren waren van angst zo verkrampd dat hij altijd een stijve nek heeft gehouden', aldus dochter Manja Ressler in Het Parool.

'Hog meer ik van mensen zie, hog meer ik van honden hou', aldus Madame de Staël volgens het boek: 'De zonderlinge avonturen van het geniale bommenmeisje', van Jonas Jonasson. (Schrijver van 'De 100-jarige man die uit het raam klom en verdween').

'De eerste koningsdag . Mooie dag geworden!!Hiep de piep hoera de koning!' twittert Eritreeër Mekyll Hab, die hier ooit een nieuw leven begon en daar elke dag van geniet.

Foto's: Roel van Olst

Bert

op bezoek bij de

BEESENBOEL

van

Daniëlle Nooter

Daniëlle en haar grote liefde Bart Nooter wonen met hun twee kinderen Willemijn en Bastiaan en verschillende dieren samen in een gezellig groot huis met een geweldige tuin tussen de bomen. De diergaarde bestaat uit de hond Nina, een kruising tussen een Shih Tzu en een boerenfox, de zeven jaar oude kat Pino en de driejarige kat Junior die graag muizen vangt. Dan staat er nog een grote vissenkom met vissen en daaruit drinken de katten het liefst hun water. Als de familie op vakantie gaat, missen ze de dieren heel erg en vooral Nina de hond. Dus als ze op het vakantieadres zijn ontvangen ze vele berichtjes en foto's hoe het met Nina gaat. Zo komen ze de vakantie wel door.

Een tijdje geleden hebben ze iets heel naars meegemaakt met de poes Pino die toen nog maar twee jaar oud was. Op een nacht werden ze wakker van veel kabaal beneden in de keuken. In eerste instantie dachten ze natuurlijk dat het een inbreker was. Met knikkende knieën de trap af en beneden aangekomen zat Plurk angstig in de keuken onder de modder te miauwen. De andere kat Pino was weg. Ze gingen weer naar bed met het idee dat Pino wel weer thuis zou komen. Maar 's morgens om negen uur belde de buurman op met de mededeling dat Pino in zijn tuin zat, helemaal in de vernieling. Hij bleek aangereden te zijn. Zijn linker achterpootje was kapot en het koppie zat helemaal onder 't bloed. Dat was de reden dat Plurk 's nachts zo tekeer ging: om te vertellen dat er iets met Pino was gebeurd. Naar de dierenarts en gelukkig is Pino na een paar weken vol spanning weer de oude geworden. Plurk is helaas op de weg aangereden door een auto en is maar twee jaar geworden. Er hebben toen vele traantjes gevloeid. Maar zo zie je maar weer dat dieren ook wel hulp kunnen zoeken als er iets met hun maatje gebeurt.

Daniëlle helpt geregeld haar man op de zaak met de administratie en ondanks dat ze thuis ook veel te doen heeft, maakt ze nog een dagje in de week tijd vrij om als vrijwilligster te helpen in het dierenasiel. Want ze geeft heel veel om dieren en ze is recht door zee. Een groot pluspunt voor haar.

Volgende keer gaan we in gesprek met Joyce waar we een groot voorbeeld aan kunnen nemen, want... Dat leest u de volgende keer.

Bert Vaatstra is gek met mensen en met dieren. Na veertig jaar bij een boekwinkel op het station te hebben gewerkt, zet hij zich nu vrijwillig in bij het Dierenasiel. Ondertussen verzorgt hij met liefde z'n zes katten thuis, waarvan er eentje maar drie pootjes heeft.

Bert weet hoe diep en sterk de band tussen mens en dier kan zijn. Dus: als het over dieren en mensen gaat, vooral die van om de hoek, moet je Bert hebben.

In TREF belicht hij elke maand iemands BEESTENBOEL.

TESTAMENT

Morgen schrijf ik mijn testament. Of beter gezegd: mijn tweede testament, want ik heb er al eentje.

Het eerste is zeven jaar geleden door een echte notaris in juridische taal opgesteld en het lag tot nu toe in de bureaula met 'belangrijke papieren' rustig te sluimeren totdat het, door mijn overlijden, ineens mag worden gewekt en haar nut mag bewijzen.

Ik heb het bij het schrijven van dit stukje even erbij gepakt. Er staan gewichtige stempels op, en parafen, en handtekeningen.

Er staan fraaie zinnen in, die -ook als je ze met aandacht leest- hun betekenis maar moeizaam prijsgeven.

Deze bijvoorbeeld: 'De bezwaarde is mitsdien rechthebbende onder ontbindende voorwaarde en de verwachter is rechthebbende onder opschortende voorwaarde van het overlijden van de bezwaarde'.

Als u direct begrijpt wat daar staat bent u heel knap. Of jurist.

Het woord 'mitsdien' trok mijn aandacht.

'Mitsdien', dacht ik 'mitsdien'... Heb ik ooit in mijn leven dat woord uitgesproken? Kan ik me herinneren dat ik het de afgelopen jaren ergens in een boek ben tegengekomen? Verwacht ik dat ik het woord 'mitsdien' ooit in de rest van mijn leven (Tien jaar? Twintig jaar? Of misschien zelfs dertig jaar?) nodig zal hebben?

Ik denk het niet. Maar hier, in mijn juridische testament, staat het - en vervult het een belangrijke functie.

Ik doe het document weer terug in de la met belangrijke papieren en ik hoop dat het er nog lang in kan blijven liggen. Zo lang het er in ligt, leeft 'de bezwaarde' (dat ben ik) tenminste nog en zo lang heeft 'de verwachter' (dat zijn mijn kinderen) geen recht op de erfenis.

Morgen ga ik een aanvulling op mijn juridische testament schrijven.

Natuurlijk: de kern blijft bestaan - ik houd van mijn kinderen en vanzelfsprekend erven zij mijn geld en mijn goederen en ik

gun hen alles van harte.

Maar daarbij wil ik een aanvulling.

Die aanvulling moet een persoonlijk verhaal worden, waarin ik mijn kinderen vraag namens mij ook aan een paar andere mensen en een paar instellingen iets te geven. Dat 'iets' kan geld zijn (bijvoorbeeld bestemd voor de voedselbank: een instelling die ik heel goed werk vind doen en waarvan ik het tegelijk een schande vind dat deze moet bestaan), of het kan een cadeau of geld zijn voor bepaalde personen.

Gelóóf me: de woorden 'mitsdien', 'verwachter' en 'bezwaarde' zullen in mijn verhaal niet voorkomen.

Wel vraag ik in mijn verhaal een feest te organiseren met veel mensen, om herinneringen op te halen, elkaar te ontmoeten en lekker te eten en te drinken.

Ik zal erin vertellen dat er veel mensen zijn die ik graag mag en dat er een paar mensen zijn die ik een extra warm hart toedraag; en ik zal uitleggen waarom.

Ik zal schrijven over vrienden en vriendinnen die mij nooit in de steek hebben gelaten en mij hebben geholpen en hebben getroost toen ik het moeilijk had; en die mij hun vertrouwen hebben gegeven.

Ik zal plek geven aan een arm om mijn schouder, aan een hand die de mijne pakte en aan een kus.

Ik zal wederzijdse waardering, warmte en genegenheid beschrijven; en inspirerende ontmoetingen.

Ik zal schrijven over feesten waar ik welkom was, over samen eten, over samen wandelen, over samen lachen, over samen drinken en over soms samen te véél drinken; en zeker óók over samen huilen.

Ik zal duidelijk maken dat ik blij ben met mensen die het mij niet te makkelijk maken, maar die de moeite nemen mij het vuur aan de schenen te leggen. En ook dat ik blij ben met de kaarten en brieven die ik kreeg, met de gemaakte grappen en met de gezellige of diepe gesprekken.

Ik zal schrijven over mensen die ik bewonder en die voor mij een voorbeeld zijn.

Ik zal het wel (wéér) niet voor elkaar krijgen allemaal, morgen.

Maar ééns moet het lukken - dat hele verhaal.

Morgen begin ik.

Frans de Jong is de uitbater en eigenaar van antiquariaatje 'De Terechte Kronkel', het kleinste tweedehands boekwinkeltje ter wereld, gevestigd aan de Ceintuurbaan nr. 384 in Amsterdam. Voor meer informatie: deterrechtiekronkel.nl of [kijk op facebook: facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften](https://www.facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften) en: [facebook.com/deterrechtiekronkel](https://www.facebook.com/deterrechtiekronkel)

MAATWERK

Hij heeft een boeiend verleden
De wereld was zijn werkterrein

Oud militair

Diverse onderscheidingen liggen in een la
Een foto van hem in uniform siert de muur
Een knappe man
Een levensgenieter
Een man met veel verhalen
Een vlotte, smakelijke en vermakelijke prater
Ook een verwarde prater

Zijn huis is een puinhoop
Het overzicht is hij kwijtgeraakt
Orde en regelmaat kent hij niet meer

Vanuit het personeel krijgt hij verzoeken:
-Wilt u alstublieft uw kamer opruimen?
-Wilt u menu 1, 2 of 3 voor vandaag?
-Wilt u vandaag of morgen douchen?

Hij kan niets met de verzoeken
Het geeft verwarring

We veranderen de aanpak
Geen keuzes meer maar opdrachten
Ooit was hij dit gewend

-Nu opruimen en straks controleer ik
-U eet vandaag andijvie
-Zometeen gaat u douchen

Maatwerk in militaire stijl
Het werkt
Er komt ruimte in huis en geest

Het team ziet dat de aanpak werkt

Door dit alles zien ze bezuinigingen in de zorg in een ander licht:
Ze kunnen altijd nog gaan werken bij defensie
De vraag geschikt of ongeschikt is niet aan de orde
Ze zijn geschikt: allemaal.

Jenny Kamps heeft na jaren met jongeren te hebben gewerkt een ander werkterrein gevonden: ouderen in een verzorgingstehuis. Haar verhalen gaan nu dan ook over deze leeftijdsgroep. Maar, zoals Jenny zelf zegt: 'Ouderen zijn net jongeren, maar dan met een verschrompeld huidje'.

Theo Knoop (56) besloot op zijn 27ste zijn hart te volgen en van zijn hobby zijn werk te maken. Van stoere, goed betaalde bouwvakker werd hij kapper, dwars tegen vooroordelen en conventies in. Theo gelooft dat het leven draait om liefde, delen en alsmaar weer opstaan als je valt. 'Je hebt altijd een kans.'

Theo doet graag iets voor een goed doel. Zo knipt hij tijdens de komende Vierdaagse in Nijmegen elke avond gratis de haren van iedereen die wil bijdragen aan het onderhoud van de Stevenskerk in het centrum. 'Twee gezonde handen hebben, dat is niet vanzelfsprekend. Dat geluk moet je delen. En het leuke is: alles wordt mooier als je deelt. Zo laat ik anderen de schoonheid van het kappersvak zien, onder andere via mijn YouTube-kanaal. Daarmee wil ik anderen ook inspireren. Als zij gaan knippen zoals ik dat doe, dan knippen mijn handen met zijn of haar handen en zo geef ik mezelf door, ook na mijn dood. En ik help mijn leerlingen om hun talent te laten zien op YouTube. Zo staan ze op mijn schouders, ik maak ze groot.'

Als je Theo vraagt waarin hij gelooft, krijg je een kort antwoord. 'In de zon. Want als die stopt met schijnen, zijn we er binnen twee minuten aan. Dan veranderen we in ijsblokken en als jij toevallig nog net een scheet kunt laten, zijn we poeier haha. Kijk, als god het licht is, is het de zon. En dan is het ook een ploert, want zwart en wit horen bij elkaar. Je moet haat kennen om te weten wat liefde is. Je moet pijn voelen omdat je dan de momenten waardeert waarop je gezond bent. Ik heb mezelf aan licht en liefde teruggegeven, ik ben een lichtpunt. Dat weet ik al vanaf mijn vierde jaar. Bij de eerste preek die ik in de kerk hoorde, zei de pastoor: "Ik ben het licht, de waarheid en het leven". Toen zei ik tegen mijn vader: "Dat wil ik ook zijn!". En dat probeer ik dus.'

In zijn jeugd zocht Theo spanning en sensatie. Hij wilde graag opvallen met stoer gedrag. 'Ik was heel actief, kon goed sporten. Drie keer ben ik jeugdkampioen turnen van Gelderland geweest, ik deed aan schoonspringen, motorcrossen en racen. Als iemand iets kon, kon ik het beter. Over openstaande bruggen springen, fikkie steken. Kortom, ik was een echt heteromannetje.'

Toch had hij ook een andere, filosofische kant. 'Dan zat ik op een heuveltje in het weiland en keek naar de bloemen en naar mijn handen. Hoe prachtig dat allemaal is gevormd. Daar verwonderde ik me over. Als ik zat te vissen, keek ik vooral naar de mooie natuur. Dat vissen was eigenlijk bijzaak.'

Hij heeft er nog wel een sterk verhaal over. 'Een keer heb ik een dooie man uit het kanaal gevestigd. Ik was nog een jochie van tien, we woonden net in een gloednieuwe buitenwijk van Nijmegen. Onder de oude brug zat ik te vissen op paling, maar elke keer ging mijn tuig slap hangen. Dat verbaasde me en ik trok de boel weer naar me toe. Toen kwam er eerst een hand boven water en vervolgens een hele meneer er achteraan. Pas na ruim twee uur kon ik een andere visser waarschuwen en in de tussentijd moest ik mijn visdraad vieren en weer inhalen als er weer een boot voorbij voer. Zo heb ik een heleboel paling gevangen met die man. Uiteindelijk kwam er hulp en hebben ze 'm eruit gehaald. En wat werd er met Theootje gedaan? Helemaal niks. Dat was toen gewoon zo.' Geruststellend

voegt hij toe: 'Maar ik heb er niks aan overgehouden.' Met een lach: 'Alleen dat ik sindsdien geen paling meer lust.'

Haarfetisj

Theo had ook een speciale hobby: haren knippen. Dat deed hij al vanaf zijn dertiende. 'Gewoon thuis, bij iedereen die maar wilde. Van een kapper in de buurt mocht ik de kunst afkijken. Dat combineerde ik met het ophalen van oud papier en dan kreeg ik ook de oude vakbladen van die kapper mee, met de knipinstructies voor kapsels. Zo leerde ik het vak.' Theo heeft een fetisj voor haar. 'Haar is prachtig, vooral de bewegingen die het maakt. Alles wat daarop lijkt, vind ik ook mooi. Wuivende graanhalmen, gras dat beweegt door de wind. Dat vind ik spannend. Dus ik heb altijd een kick gehad met haar.'

Maar Theo's vader vond het niet goed dat hij kapper zou worden. 'Indertijd waren de meeste kappers homoseksueel. Pa vond dat niks en zijn mening was belangrijk voor mij. Pap was een bijzonder, getalenteerd mens. Absoluut mijn grootste vriend, vroeger en nu ook nog.'

Daarom ging Theo naar de lts, koos voor metaalbewerking en constructiebankwerk, behaalde alle lasdiploma's. Op zijn zeventiende belandde hij in de bouw, eerst als schilder en toen als voorman isoleren. Drie jaar later overleed zijn vader bij een bedrijfsongeval. Theo werd als oudste kind verantwoordelijk voor het gezin. Dat ging hem goed af. 'Ik werkte in de bouw in de hoogtijdagen van het isoleren. Alle sporthallen, scholen, gymzalen en zelfs de schouwburg hebben we geïsoleerd. Meestal spouwmuurisolatie, maar ook wel zolders van particulieren. Vreselijk, met al dat prikkerige glaswol, maar het verdiende duizenden gulden per maand. Dat vond ik toen belangrijk, ik was erg materialistisch.'

Op een dag stond Theo op de bouwsteiger bij een woning tegenover een kapsalon. 'Mijn ziel zat de hele dag in die kapsalon, terwijl mijn lichaam aan het werk was op die steiger. Ik was echt ontzield die dag. Dus ik ging naar mijn baas en zei: "Ik word kapper". Die baas begon ongelofelijk hard te lachen en vroeg of ik soms niet genoeg verdiende. Dus ik zei: "Daar gaat het niet om, maar ik moet kapper worden, dat voel ik zo". Toen heb ik ontslag genomen en kwam ik in de bijstand terecht.'

In de periode dat Theo een hele andere richting in zijn leven insloeg, maakte hij iets mee dat zijn kijk op het leven veranderde. De vrouw met wie hij trouwde, verliet hem de avond na het huwelijk voor een ander. 'Alle spullen en ons nieuwe huis stonden op haar naam, want ik was net aan de kappersopleiding begonnen en met een eigen zaak in het vooruitzicht was dat wel zo verstandig. Op een vrijdag trouwden we, op de maandag daarna kon ik het huwelijk gaan annuleren. Maar die financiële afspraken, die bleven staan. Dus ik was in één klap straatarm. Maar het bleek het rijkste moment van mijn leven.'

THEO

Theo haalt even diep adem. 'Ik zat dus in mijn kale flatje dat ik nog had aangehouden, heb een groot vleesmes gepakt en op de zijkant van mijn buik gezet. Want ik wilde er een eind aan maken. Ik was zo gekwetst, en beschaamd dat ik zo'n oen was geweest. Maar op dat moment kreeg ik ruzie met iemand die ik al heel lang kwijt was, namelijk mezelf. Ik kwam erachter hoe sterk je innerlijke mens is, hoe duidelijk aanwezig. Dus ik heb dat mes weggegooid, zo hard dat er een stuk uit de betonnen muur sprong. Zo ontdekte ik mezelf, mijn echte ik.'

'Vanaf dat moment ben ik idealistisch geworden en had het materialisme afgedaan. Het leven heeft helemaal niets te maken met spullen of dingen, die zijn alleen gemaakt om je te verleiden. Aan mijn jonge leerlingen vraag ik soms: "Kijk eens naar buiten en vertel me wat echt is". Dan noemen ze van alles op, en dan zeg ik: "Echt is de lucht, het vogeltje dat voorbij vliegt en het onkruid tussen de tegels. De rest is er om jou gek te maken, want dat wil jij allemaal hebben".'

Sterrenstof

Theo heeft sindsdien een bijzondere kijk op het leven en de dood. 'Niets gaat verloren bij je dood. Je lichaam valt weer uiteen tot sterrenstof en wordt weer deel van de aarde. Het vocht uit je lichaam verandert in regen of dauw. Dat betekent dat we heel zorgvuldig moeten omgaan met de aarde. Stel jouw vocht wordt grondwater en andere mensen vervuilen dat, dat wil je toch niet? Als we allemaal zouden geloven dat we na onze dood nergens heen gaan, maar gewoon weer aarde worden, dan waren we veel zorgzamer voor onze planeet. Want het leven is het mooiste dat we krijgen.'

Voor Theo maakt vooral de liefde het leven bijzonder. 'Ik bedoel niet de romantische liefde, maar het gevoel dat je krijgt als je echt contact maakt met elkaar. Dat neem ik ook mee in mijn vak. Als ik jou knip, let ik niet alleen op de vorm van je schedel, maar ook op de energie die jij uitstraalt. Die energie geef ik jou weer terug, want liefde hoort in balans te zijn. Dus ik kijk naar jou als persoon, niet als klant. Vies woord trouwens, **klant**. Een klant is een ding waarop geld wordt verdiend. Ik werk aan de mens. Daar ben ik bewust mee bezig. Ook met het feit dat ik nu blij ben dat ik leef en dat er straks een dag komt dat ik er niet meer ben, maar toch voor die kaperspiegel sta. Dat maakt het leven mooi.'

In een van Theo's favoriete dromen overlijdt hij op zijn 86ste. 'Dan zet ik een groene klike met een beetje water erin onderaan een flat en duik vanaf het dak in die klike. Dat doet niemand! Ik ben dus hartstikke dood en kom meteen bij Petrus aan de hemelpoort en die zegt: "Knoop, wat heb je nou gedaan, je hebt zelfmoord gepleegd!". En dan zeg ik: "Maar ik wist niet dat het water niet diep genoeg was!" En dan zie ik dat mannetje van de gemeente met die klike lopen, lekker makkelijk, die hoeft niks op te **ruimen**. Ik sta in alle kranten en nieuwsoverzichten en ik bereik mijn doelen: niet lang ziek zijn en precies in die emmer zijn gedoken!'

Theo wil begraven worden in een driedelig wit pak, met een kam en een schaar bij zich. Geen muziek, wel natuurgeluiden. 'Ik droom wel eens dat ik op het dak van het crematorium zit te kijken terwijl mijn kist in de oven schuift. En terwijl mijn familie naar buiten loopt, knalt het verstopte vuurwerk in die kist alle kanten op, de schoorsteen uit. Supergaaf! Dan word ik lachend wakker.'

Hij is echter nog lang niet klaar met het leven. 'Oh nee, als ik nu dood ga, schop ik boven alles om, dan ben ik pislink. Ik heb veel pijnlijke momenten beleefd, zowel privé als zakelijk, maar het leven ligt voor je, niet achter je. Laat liggen wat je hebt meegemaakt, wees niet bezig met die valkuilen. Gewoon elke keer opnieuw starten. Sommige mensen moeten in hun leven misschien wel honderd keer opnieuw starten, maar dat hindert niks. Je hebt altijd een kans.'

Hij heeft het zelf aan den lijve ondervonden. Theo liet zich omscholen tot kapper via het minderheidsbeleid. Hij belde naar de algemene kappersorganisatie en vroeg hoeveel procent van het kappersbestand mannelijk was en hoeveel daarvan hetero en hoeveel daarvan werkloos. 'De antwoorden waren 3 procent, 18e procent en nul. Dus heb ik een brief geschreven aan de minister en binnen een week zat ik op een particuliere school. Zo ben ik in het kappersvak gerold.'

In het begin was het wennen. 'Ik zocht een stageplek en kwam bij de beste kapper van Nijmegen aan de balie. Kwam hij eraan, kreeg ik overal kippenvet, want het was zo'n enorme homo! Dat had ik als bouwvakker nog nooit gezien. Dus ik holde snel weer naar buiten en heb hem helemaal niet gesproken. Later heb ik hem dat voorval eens verteld, hij heeft zich tranen gelachen.'

Theo wilde beslist niet werken in wat hij 'teutelkapsalons' noemt. 'Waar de dames tijdens hun behandeling boekjes lezen of tv kijken. Ik wil contact. Als jij in mijn stoel zit, ben je even van mij. Je moet je niet willen afsluiten voor die relatie.'

Nu heeft hij een eigen kapsalon waarin ook andere kappers knippen. In plaats van stoelgeld dragen ze een percentage van hun werkelijke omzet af. 'Dat vind ik eerlijker en transparanter. Ik word er niet rijk van, maar het werkt wel het fijnste.' Theo heeft geen spijt van zijn technische opleidingen. 'Anders had ik nu niet kunnen werken aan de ontwikkeling van kapperscharen en ander vakgereedschap. Ik hou van staal.'

Inmiddels is hij ook schoonheidsspecialist. 'Uiterlijk is belangrijk, maar niet voor mezelf hoor! De lijnen die je krijgt door het leven, dat is mooi. Je ziet aan iemands gezicht of die persoon veel verdriet of plezier heeft gehad. Ouder worden is helemaal niet erg, al voel je de gebreken wel eens. Maar ik hoef niet meer over de Waal te springen. Want voor wie deed ik dat eigenlijk? Een keer reed ik op mijn motor met 340 km per uur over de Duitse autosnelweg, toen sprong er een hert over de weg. Wonder boven wonder liep het goed af. Sinds die tijd rij ik heel anders: meer bewust van het leven en de waarde daarvan. Het leven is het meest kostbare wat we hebben gekregen. En wij mensen zijn uniek omdat we kunnen delen met elkaar. Wat ik niet kan, kan jij weer, dus we vullen

elkaar aan. En we kunnen praten en overleggen, nieuwe dingen bedenken. Van de andere kant kunnen we onze wereld ook vernietigen. Voor de wereld zou ik trouwens wel willen dat een derde van alle mensen gewoon dood ging. Dat zou voor de wereld geweldig zijn, een hele opluchting. En als ik erbij hoor, heb ik gewoon pech gehad.'

Zijn eigen haar laat Theo door zijn leerlingen scheren, eerst in figuurtjes en daarna kaal. Zo kunnen ze oefenen. 'Ach, ik heb ook helemaal geen eigen haar nodig. Als jij bij mij in de stoel zit, heb ik jouw haar. Jouw haar is dus mijn haar. Een kapsel heeft niets te maken met je persoonlijkheid. Haar is een sieraad.'

Theo denkt wel eens na over zijn bestaan na de dood. 'Als het kan, zal ik met plezier terugkijken op mijn leven. Ik wil niet meer terug naar de aarde, maar ik wil wel begeleiden, als een soort leraar. Dus er komt vast een moment dat ik geen kleren meer aandoe, maar een gewaad. Haha!'

Theo Knoop bekijken?
[youtube.com/user/theoknoopkapper](https://www.youtube.com/user/theoknoopkapper)

Probleem op het gebied van hokjesdenkerij?
Moeite met een bepaalde gang van zaken?

Leg het voor aan

PUNTENSLIJPER

Beste Puntenslijper,

In de VT Wonen staat dat ik een optisch zwevend kookschiereiland moet. Ook volgens mijn vriendin Hellen is dit een absolute must. Maar ik ben mijn duurzame, CO2-neutrale, Finse bambookitchen inclusief afzuigkap met wow-factor© nog aan het afbetalen. Hem op Marktplaats zetten is geen optie, want deze keuken is zó 2013.

Wat nu?

Vriendelijke groet,
Een verslagen culifan

Lieve culifan,

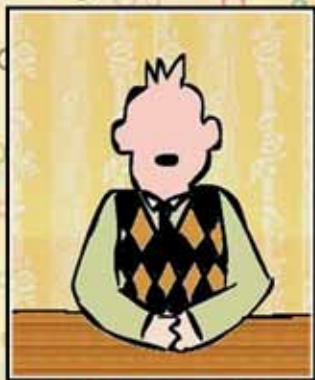
Stop voor het te laat is! Wanneer je je compleet overgeeft aan trends en mode, verlies je niet alleen je eigenheid, maar ga je uiteindelijk ten onder aan burgerlijkheid, in jouw geval grootburgerlijkheid. Iedereen dezelfde Porsche, hetzelfde landgoed, dezelfde interieur- en tuindesigner, dezelfde merkkleding en -accessoires, dezelfde vakanties en hobby's en dezelfde keukens. Iedereen de schutkleur der massa, want anders 'hoor je er niet bij'. Waarbij? Wat gebeurt er als je lak hebt aan het gros?

Probeer het eens uit. Gooi externe invloeden overboord en bedenk wat je zélf ook alweer wilt en mooi vindt. Heb het lef om de massa te ontstijgen en ontdek niet alleen hoeveel kosten dat bespaart, maar ook hoeveel respect dat oplevert! Vergeet nooit dat mode en trends hulpmiddelen zijn, geen dwangmiddelen.

En weet je: misschien ben jij dan degene die ooit, wellicht onbewust, een trend gaat bepalen met je eigen, compleet zelfbedachte, unieke keuken.

Ik wens je veel succes!
Puntenslijper

WANLIJNER

'Het ware licht ziet men alleen in de duisternis', zei de nepgoeroe en hij liep in het diepe donker keihard tegen de lamp.

KOOKEILAND

Wat eten we als TOETJE?

In het woord 'toetje' komt de hele Nederlandse cultuur samen. Na de hoofdmaaltijd eet je iets toe. Vaak is dat het lekkerste onderdeel van het menu, maar om te voorkomen dat het onbescheiden en onmatig klinkt, zetten we er -tje achter. Zo geven we ook cadeautjes en kusjes en bakken we koekjes.

Lang voor de tijd van het melkoverschot bestonden toetjes meestal uit een assortiment fruit, noten, wat honing of zoet gebak. Later kwam er vla op tafel, eigenlijk vlade, de oorspronkelijke naam voor wat nu nog Limburgse vlaai heet. Het Nederlandse Zuivelbureau bedacht in 1963 de vla-flip: laagjes yoghurt, vla en limonade in een glas.

Toen ik nog heel klein was, en de zuivelberg hoog, verschenen de bekende kant-en-klare zuiveltoetjes in de schappen van de gloednieuwe supermarkten. Zelfs mijn moeder waagde zich aan de puddinkjes 'zonder koken' en instant-slagroom. Alleen op zondag natuurlijk.

Aan die toetjes heb ik geen enkele smaakherinnering. Wel aan de overheerlijke chocoladepuddinkjes die mijn vader maakte in de periode dat we uitsluitend vegetarisch aten. Zo'n puddinkje was een beloning na een maaltijd met de meest verschrikkelijke volkoren graansoorten (gierst vond ik nog wel het ergste) en kledderige groenten, eetbaar gemaakt door een royale laag saus. Daar denk ik nog wel eens aan terug nu Maarten 't Hart uitgebreid op tv is, werkend in zijn groentetuin. Zijn keukenuitdaging luidt: eet niet te lekker, want dan eet je te veel. En dat klopt vast, maar als ik zie wat er bij hem op tafel komt, maakt me dat niet vrolijk. Dan liever één keer in de week een overheerlijk dessert en de rest van de week geen toetje. Dat is sowieso wel een goed idee, gezien het feit dat onze maaltijden steeds vetter, zouter en zoeter worden. Zie ook de tip.

Dit keer dus het recept voor chocoladepudding.

Geniet ervan!
Mathilde

SNELLE CHOCOLADEPUDDING (4 personen)

Ingrediënten: 65 gram custardpoeder, 1 liter melk, 65 gram suiker, 2 theelepels cacao poeder, 100 gram pure chocolade

Bereiding: Roer de suiker en cacao door het custardpoeder, voeg er zes eetlepels melk aan toe en roer glad. Verwarm de rest van de melk in een pannetje, voeg de chocolade in stukjes toe en giet het custardmengsel al roerende erbij. Laat de melk drie minuten koken, alsmat roerend. Spoel een puddingvorm om met water (niet afdrogen), giet de pudding erin en dek de vorm af met plasticfolie of bestrooi met suiker zodat er geen vel ontstaat. Laat ongeveer drie uur opstijven.

Tip: in 2010 verscheen er een kort onderzoek in het Nederlandse Tijdschrift voor Geneeskunde. Daaruit blijkt dat de toetjes in het gratis kookblad van de bekende grootgrutter in 2009 gemiddeld liefst 20% meer calorieën bevatten dan in 1987. Waar Haagse bluf slechts 120 kcal per persoon levert, krijg je met een portie advocaat-ijsstaart 990 kcal binnen. Volgens de onderzoekers kan een toetje beter niet meer dan 350 kcal bevatten.

TULPEN UIT AMSTERDAM

‘Mijn zoon zingt heel mooi’, vertelt ze trots. ‘Hij zingt in operettes en op kerstavond zingt hij altijd een solo in de grote kerk. Kijk, daar staat zijn foto. Ken je hem misschien?’ Op het dressoir, tegen een kandelaar, staat de flyer van een muziekproductie. Hij is overduidelijk de ster van de voorstelling, want zijn naam en foto prijken op de voorkant.

‘Ik ken hem niet’, zeg ik, ‘maar dat zegt weinig. Ik zit niet zo in het operettewereldje.’ ‘Nou, hij is heel bekend hoor. Hij wordt veel gevraagd.’ Ze glimt een beetje wanneer ze over haar zoon vertelt.

‘Heeft hij zijn zangtalent van u?’ vraag ik.

‘Nee, van mijn man. Die had ook een geweldige mooie stem. Hij zat bij het kerkkoor, totdat hij een beroerte kreeg. Toen kon hij niet meer zingen. En nu is hij alweer zes jaar dood.’

‘En u dan, zingt u niet?’ wil ik weten.

‘Vroeger wel, toen zong ik heel veel. Maar toen zei mijn zoon een keer, “Ma, je zingt vals.” En toen ben ik maar gestopt.’ De glinstering is uit haar ogen verdwenen.

‘Maar...’ Ik ben er een beetje stil van. ‘Zingt u ook niet meer met de radio mee? Of onder de douche? Als niemand u hoort?’

‘Nee, ook dan niet meer. Ik wil niet vals zingen.’

‘Wilt u nu ook niet iets voor mij zingen?’ probeer ik.

‘Nee’, zegt ze stellig.

Zwijgend maak ik mijn werk af. Ik durf zelfs niet te neuriën. En dan schiet me opeens iets te binnen.

‘Wat zong u zoal, toen u nog zong?’

‘Nou... volksliedjes. En “Tulpen uit Amsterdam” bijvoorbeeld. Dat was mijn favoriete liedje.’

‘“Tulpen uit Amsterdam”?’ Ik probeer het zo nonchalant mogelijk te vragen. ‘Hoe gaat dat ook alweer?’

Het was een poging die gedoemd was te mislukken, dacht ik. Maar haar mond ging open en zachtjes, niet helemaal op toon maar wel opgewekt en helder zong ze: ‘Als de lente komt, dan stuur ik jou...’

Janneke Pelle werkt in zorg en horeca, is koorpianiste, recenseert theatervoorstellingen en geeft Nederlandse les aan een inburgerende leeftijdgenote. Bovenal houdt ze van mensen en hun verhalen. Hierover schrijft ze op weblog.theefiets.nl.

